

Geschreven vanuit Bujumbura

Boek-fictie " Geschreven vanuit Bujumbura" door Yoshikazu

Kamigaïto

Vertaling uit het Japans en bewerking in het Frans: Jean-Maurice Huard

Nederlandse versie: Peter Keijers

Duitse versie: Andréas Peil

Hoofdstuk 9

Nadat Sawada had ontbeten kwam de directeur van het hotel naar hem toe.

De directeur: "Vertrekt u morgen?"

Sawada: "Nee, de karate groep heeft het besproken en besloot om mijn verblijf met een maand te verlengen."

De directeur leek om een of andere reden erg verbaasd.

Directeur: "Wie gaat nu de rekeningen betalen?"

Sawada: "Gaat de Puma Club die niet betalen zoals voorheen?"

Directeur: "De regering heeft de rekening tot vandaag betaald, maar"

Zijn aarzeling was voelbaar, maar uiteindelijk stemde hij toe nadat Sawada beloofde hem Fidele te sturen.

Dit incident verstoorde zijn ochtendwandeling. In dit land is leven in een hotel een luxe. Ondanks dat de Puma Club veel leden telt, woog de gedachte een last voor hen te zijn zwaar. Niet zozeer uit vrees hen schade te berokkenen, maar een gevoel van schuld aan hen. Toen hij beseftte dat hij veel meer gaf dan hij kreeg, voelde hij zich gemanipuleerd. Al bij al hoefde het niet te verbazen dat een van de clubleden zijn connecties zou gebruiken om de regering te laten betalen. Vanaf dat moment voelde hij zich niet langer gebonden aan soberheid. Voortaan zou hij de beste gerechten in het hotel kiezen. Om hen de kosten te besparen, had hij de vliegtickets uit eigen zak betaald. Dat was geen goed idee. Pas nu realiseerde hij zich dat vooral de elite van het land de Puma Club bezocht.

De laatste tijd wandelde Sawada graag naar het Tanganyika meer, op korte afstand van het hotel. Hij liep op zijn gemak door het centrum van de stad, op zoek naar de onverharde weg tussen het onkruid, langs hoge palmbomen. In de schaduwen kon hij hier en daar trossen bananen zien. Dan kwamen de moerassen waar hij tot zijn grote vreugde een bepaalde soort zonnebloemen had gevonden. Die deden hem denken aan de dag dat, in Taiwan, alle kinderen waren uitgenodigd om zonnebloemen te planten op het schoolplein. Want uit hun zaden, werd smeermiddel geëxtraheerd voor gevechtsvliegtuigen.....

Aan de oever van het meer waste de plaatselijke bevolking zich in het ondiepe water om daarna hun kleren op het gras te drogen te leggen. Af en toe passeerde Sawada vissers die per twee hun netten binnenhaalden.

Sawada was van plan tussen het baden door het landschap rond het meer te schetsen. Hij gebruikte als steun karton, die hij uit de vuilnisbakken van het hotel haalde, en als schetspapier de achterkant van de kalenderbladen van het afgelopen jaar. Een staafje houtskool vond hij in de hoopjes van de openbare stortplaats. Als onderwerpen koos hij een man die een groot boeket bloemen op zijn hoofd balanceert, een vrouw die haar geit achterna zit en kinderen die aan het vissen zijn...

Zodra hij begon te schetsen, verzamelde zich een menigte achter hem, eerst kinderen, spoedig gevolgd door volwassenen. Hij voelde zich ongemakkelijk, maar wist dat zijn gevoelens niets zouden veranderen.

Plotseling verdween de persoon die achter hem stond. Toen hij een blik achter zich wierp, zag hij een kind halfnaakt wegrennen met zijn kleren tegen zijn buik geklemd. Zonder dat hij het merkte, was een vrachtwagen even verderop aan de kant van de weg tot stilstand gekomen. Twee politieagenten in uniform stonden ernaast. Niet helemaal op zijn gemak ging Sawada naar hen toe en vroeg: "Is zwemmen hier niet toegestaan?".

De politieagenten: "Het is verboden.

De politiemannen wisten niet goed wat ze met Sawada aan moesten. Een van hen zag er kalm uit, maar de ander, met bloeddoorlopen ogen, leek niet gerustgesteld.

Sawada: "Ik ben gewoon op doorreis, ik wist het niet."

Hij vroeg hen waarom het verboden was. Een van hen antwoordde: "Vanwege het gevaar voor oproer."

Sawada maakte zich snel uit de voeten zich vergewissend of de politie hem zou volgen. In zichzelf tegen hen mompelend: "Weet u dan niet, heren, dat ik een eregast ben. Als u mij niet respecteert, zal President Bagaza worden ingelicht."

Een van de presidentiële residenties bevond zich op een van zijn wandelwegen. Op een dag, toen hij de grensmuur van het paleis passeerde, ging hij op zijn tenen staan om over de tuinmuur te kijken. Een gewapende soldaat patrouilleerde er en kwam meteen dreigend op Sawada af toen hij hem opmerkte.

Alle inwoners van dit land, zowel bevoorrechten als misdeelden, waren op hun hoede. Niemand was veilig.

(Brief aan oud-leerlingen van zijn middelbare school)

Ik wens jullie allemaal een gelukkig nieuwjaar.

Het nieuwe jaar begon hier in het midden van een tropische nacht. In Japan is de eerste dag van het jaar voor restauranthouders een gelegenheid om uit te slapen, terwijl het voor gewone mensen niet meer dan een andere dag is. Het is hier vakantie, dus er weinig beweging. De oude tabaksverkoper voor het hotel zit er verveeld bij.

Mijn verblijf werd met een maand verlengd. Nu ik me een beetje heb aangepast aan het klimaat van het land, doe ik langere wandelingen maken. De laatste tijd loop ik graag naar het Tanganyka-meer. Het is niet aan te raden er te zwemmen vanwege de krokodillen. Maar ik zie er altijd massa's kinderen baden. Zijn er daar echt krokodillen? Oh ja, die zijn er! Het gevaar is daar! Als iemand gepakt wordt, is het meteen redde wie zich redden kan.

Een van de karatevrienden vertelde me dat een paar jaar geleden, een van zijn neefjes was aangevallen door een kleine krokodil. Het reptiel scheurde flarden van uit zijn vlees en een van zijn ledematen af.

Een ander gevaar zijn de nijlpaarden. Twee of drie keer kon ik van op een afstand hun rug of hun hoofd boven het water zien. Ze lijken op het eerste gezicht gedwee en laten zich tot op tien meter benaderen. Maar opgelet, als er een hond in de buurt is dan vallen ze woest aan en verpletteren u tussen hun enorme kaken. Er is geen ontkomen aan.

Niet helemaal gerust erin besloot ik toch om een duik wagen.

Na de middag draait de wind en is het meer onstuimig, dus ga ik er alleen 's morgens heen. Ik speel met de kinderen, waarvan er veel Frans spreken. Het is altijd een leuk moment. In mijn jeugd was ik lid van een zwemclub. Als ik laat zien wat ik kan, raken ze helemaal opgewonden en proberen ze me na te doen. Ik voel me op mijn gemak in hun gezelschap. Helaas komen hier geen meisjes zwemmen.

Op een dag was ik aan het luieren in een hut bij het meer. Ik leerde er enkele jonge meisjes van middelbare schoolleeftijd kennen. Ze dromen alleen maar over Europa.

Als ze horen dat een Europeaan vrijgezel is, hebben ze het meteen over trouwen. Behalve het mooiste meisje van de groep, die blijkbaar al een verloofde heeft.

"Zou je met een lokaal meisje willen trouwen?" vroegen ze me.

Ik wist niet wat ik moest zeggen, dus gingen ze verder: "Heb je liever een Japans meisje?"

"Ik hou niet van Japanse meisjes," antwoordde ik. "Ik mag ze niet eens, maar ik zou niet nee zeggen tegen een blanke vrouw, etc." De meisjes zijn hier in onwetendheid en naïviteit over Europa. Laat ze naar ginder gaan voor hun studies en er zal weinig of niets overblijven van hun illusies. Zolang ze in het land blijven, blijven ze dromen, en dat is maar beter zo.

Ik weet het, dit zijn wrange woorden! Doe alsof u ze niet gelezen hebt.

Mijn beste wensen aan u allen!

(Einde van de brief aan de oud-leerlingen van de middelbare school)

...